

เดินทางเยี่ยมญาติ

ฉันเดินทางถึงเมืองไทยโดยสวัสดิภาพเมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2554 ตามคำอำนวย

พรของพี่น้องญาติธรรมชาววัดพุทธปัญญาที่ได้เสียสละเวลามาส่งขึ้น
เครื่องบินที่สนามบินนานาชาติ ลอสแอนเจลิส หลังจากเครื่องบินลง

จอด ณ สนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิแล้ว รถบัสรับ ผู้โดยสารจาก
เครื่องบินมาส่งตรงประตูเข้าสู่อาคารสนามบินสุวรรณภูมิเพื่อผ่านพิธี
การตรวจคนเข้าเมือง

พันตำรวจโท ดำรงค์ สิงห์ทอง ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง โดยการประสานของคุณ
พรทิพย์ กัญญาพิพัฒน์ ได้มารอรับตรงประตูสู่อาคารสนามบินสุวรรณภูมิ แล้วช่วยถือ
บริการที่จำเป็นนำเข้าไปยังจุดตรวจคนเข้าเมืองซึ่งเจ้าหน้าที่ให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดี
และรวดเร็ว เมื่อเสร็จพิธีการตรวจคนเข้าเมืองแล้วท่านผู้พนักงนินมนต์ไปทำตัวเพื่อ
เดินทางไปเชียงใหม่ เสร็จแล้วจึงนิมนต์เข้าไปฉันเพลในร้านอาหารภายในสนามบิน

ชื่อร้านเบิ้ลคแคนยอน โดยฉันเพียงก๊วยเตี้ยวต้มยำเพียงอย่างเดียว
เพราะกลัวจะอึดมากแล้วเคลื่อนไหวลำบาก

จากนั้นท่านผู้พนักงนินมนต์จึงนำไปส่งถึงที่พักผู้โดยสารของบางกอกแอร์เวย์ที่จะเดินทางไป
เชียงใหม่ ซึ่งใช้เวลานั่งรอเครื่องบินถึงห้าชั่วโมงเพราะบริษัทบางกอกแอร์เวย์ไม่ยอม
เลื่อนตัวเดินทางให้เดินทางด้วยเที่ยวบินที่เร็วขึ้น โดยเจ้าหน้าที่ให้เหตุผลว่าหากเลื่อนก็
ต้องทิ้งตัวเก่าและซื้อตัวใหม่ เลยตัดสินใจรอดีกว่า ใต้นั่งภาวนาไปด้วยก็ไม่รีบร้อน
อะไร ถึงเมืองไทยแล้วนานแค่ไหนก็รอด

เวลาหกโมงเย็นเครื่องบินที่จะไปเชียงใหม่ก็ออกเดินทาง ใช้เวลาในการเดินทาง

ประมาณหนึ่งชั่วโมง การต้อนรับขับสู้ของเจ้าหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสดีหากมองเพียงผ่านๆ แต่ถ้าสนทนาด้วยแล้วความอ่อนหวานจะหายไปครึ่งหนึ่ง เป็นรอยยิ้มและความอ่อนโยนที่ต้องฝึกฝนเพื่อธุรกิจ แต่ลึกๆ แล้วแต่ละคนจะมีความหยิ่งในฐานะที่มีงานดีทำแฝงอยู่ไม่น้อย

เวลาที่ผมครั้งรับกระเป่าและสิ่งของเดินออกมาจากสนามบินเชียงใหม่ ป้าแอ คุณนาย คุณป้อมและเนิน หลานป้าแอไปรับกันพร้อมหน้า พอออกจากสนามบินฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก คุณป้อมพูดว่าพระอาจารย์นำความชุ่มฉ่ำมาสู่เชียงใหม่ ฟังดูขลังไม่น้อย แต่ความจริงใกล้เข้าพรรษาฝนต้องตกลงมาอย่างนี้แหละเป็นธรรมดา เป็น

อันว่าเดินทางถึงวัดอุโมงค์ ต.สุเทพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ โดยสวัสดิภาพตามความหวังดีที่ทุกคนได้มอบให้ก่อนจะจากกัน

กลับสู่วัดที่เคยอยู่ ห้องที่เคยพักผ่อน แม้ปัจจุบันนี้วัดอุโมงค์จะเปลี่ยนแปลงไปมากด้วยความคิดของพระและคนรุ่นใหม่ที่เข้ามาอยู่อาศัยและต้องการจะพัฒนาวัดอุโมงค์ให้ก้าวหน้าตามความคิดของตนๆ จะสร้างอาคารใหม่ๆ ขึ้นหลายหลังเบียดบังและทำลายต้นไม้ไปหลายต้น แต่เมื่อเข้ามาพำนักอาศัย ความร่มรื่นสงบก็ยังคงมีอยู่อย่างสมบูรณ์

สี่ปีมาแล้วขณะที่จากห้องน้อยๆ ที่มีเสื่อผืนหมอนใบเป็นสมบัติ สี่ปีที่ได้จาริกไปในสถานที่ต่างๆ บนโลกใบนี้หลายหมื่นหลายแสนไมล์ด้วยความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อของญาติธรรมที่ไฝ่ธรรมด้วยกันช่วยซื้อตัวเครื่องบินบ้าง รถบ้างส่งต่อๆ กันไปตามสถานที่ต่างๆ เพื่อภารกิจหลักคือ การประกาศธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บนเส้นทางที่ยาวไกลได้พบคนมีน้ำใจที่ผ่านมาและผ่านไปมากมาย ได้บันทึกความดีเอาไว้ในก้นบึ้งแห่งหัวใจไม่น้อยทีเดียว

ประชาชนจำนวนมากมานับไม่ถ้วนล้วนแสดงความรู้สึกดังญาติมิตรที่สนิท
 คู่กันเคย มีทั้งผู้ที่เมตตากรุณาดั่งพ่อแม่ ให้ความเคารพนับถือดั่งน้องสาวน้องชาย ให้ความช่วยเหลืออย่างเสียสละประดุจพี่สาวพี่ชาย ได้สัมผัสความรู้สึกแห่งความเป็นพี่น้องผ่านปียวาทาที่เรียกหาหลวงพ่อ หลวงพี่ หลวงน้อง หลวงน้ำ หลวงอาด้วยความรู้สึกอบอุ่นคุ้นเคย บางท่านก็ใช้สรรพนามแทนตัวว่า โยมพ่อ โยมแม่ โยมพี่ โยมน้อง โยมน้ำ โยมอา หรือแม้แต่โยมลูก ก็ยังมี

นี่คือประสบการณ์ดีๆ ที่สะท้อนออกมาจากคนใจดีทั้งหลาย

บุคคลเหล่านี้เรียกว่า ญาติธรรม ซึ่งมีความเมตตาและความเอื้อเฟื้อเป็นแกนกลางแห่งจิตใจ ดังภาษิตไทยกล่าวไว้ว่า ไม่ใช่ชาติ ไม่ใช่เชื้อ ถ้ามีความเอื้อเฟื้อก็เหมือนเนื้ออาตมา ญาติธรรมมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง ขอเพียงมีความเมตตาและเอื้อเฟื้อต่อกันเท่านั้น

เช้าวันที่ 10 กรกฎาคม 2554 ตื่นนอนแต่เช้า ฉันท่วมข้าวต้มข้าวกล้องเปล่าๆ ต้มเปื่อยรสชาติดีมากและเป็นประโยชน์ต่อร่างกายด้วย แล้วนำของฝากและปัจจัยเล็กๆ น้อยๆ ไปถวายท่านเจ้าอาวาสและท่านอาจารย์มหาเวียง มอบเงินจำนวนสิริร้อยดอลลาร์ที่ญาติโยมชุมชนคนรักธรรมและวัดพุทธปัญญาฝากมาทำบุญเป็นค่าภัตตาหารเพลแก่พระภิกษุสามเณรที่ช่วยงานการอบรมเยาวชนอยู่ที่ค่ายคุณธรรมวัดอุโมงค์ แบ่งบุญนี้ให้โดยทั่วกัน

เนื่องจากเวลาจำพรรษาใกล้เข้ามา ตอนเย็นจึงจับเครื่องบินเดินทางไปกรุงเทพฯ พักที่สำนักสงฆ์แทนวันดีเจริญสุข อันมีพระมหาทวีป กตปุญโญ เป็นเจ้าอาวาสหนึ่งคืน เช้าตรู่ท่านเจ้าอาวาสใจดีได้กรุณาเรียกรถแท็กซี่มาให้หนึ่งคันอัยยาศัยสุภาพดี อารมณ์ดี เพื่อไปส่งที่สถานีขนส่งสายใต้ใหม่

ออกเดินทางตั้งแต่หกโมงเช้า เดี่ยวเดียวเจอรถติดอย่างหนัก แต่ไม่นานก็เคลื่อนไปได้จนถึงสถานีขนส่งสายใต้ใหม่ซึ่งสะดวกสบาย อาคารทำการต่างๆ ดิจิทัล มีร้าน

ขายของต่างๆ มากมาย ลงจากแท็กซี่แล้วก็เดินตรงไปยังช่องขายตั๋ว เจ้าหน้าที่สองสามคนมาเดินเรียกลูกค้าอยู่พอดีว่า หลังสวนครับ หลังสวนครับ หมายถึงรถไปอำเภอหลังสวน บ้านเกิดในสวนจากเรื่องสั้น วิถีใสในบ้านสวนนั้นแหละ

เจ้าหน้าที่อัยาศัยใจคอดี จัดการดีตั๋วให้ทันที ราคาสองร้อยบาท ไม่ได้ถามว่าครึ่งราคาหรือเปล่า แต่เมื่อพอใจอัยาศัยก็ตกลงตามนี้ รถจะออกเวลา 7.30 น.ตรง ยังมีเวลาอีกสามสิบกว่านาทีจึงควรหาสถานที่นั้นเข้าเสียก่อน คิดถึงญาติโยมชาววัดพุทธปัญญาและชาวมหานครลอสแอนเจลิสที่ถวายปัจจัยสำหรับเดินทางกันมาบอกว่าถวายไว้ให้ท่านได้ใช้จ่ายเวลาเดินทาง ซึ่งต้องขอขอบคุณและประทับใจในความห่วงใยทุกคน คิดอยู่ในใจว่า ตอนนี้ได้นำเงินของญาติโยมมาจ่ายเกี่ยวกับการเดินทางแล้วและค่าแท็กซี่ ค่าเครื่องบิน ค่ารถประจำทางและต่อไปก็คงเป็นค่าอาหารเช้า

ฉันมิได้เป็นพระที่เคร่งจนไม่แตะต้องเงิน แต่ก็ไม่ใช่เงินของใครมาเป็นของตน ไม่ขายเครื่องรางของหลัง สินค้าใดๆ หรือหลอกลวงใครเพื่อหาเงิน แต่หากใครศรัทธาหลุดออกมาจากใจปรารถนาจะถวายให้ใช้จ่ายบ้างก็ยินดีรับด้วยความประทับใจและขอบคุณยิ่ง ทุกครั้งที่จะนำเงินออกมาจ่ายก็คิดถึงญาติโยมที่ถวายและตั้งใจว่าจะใช้จ่ายอย่างระมัดระวังและคุ้มค่าที่สุด เงินส่วนใหญ่ที่รับมาจากญาติโยมก็นำไปพิมพ์หนังสือหรือทำซีดีแจกญาติโยม หรือช่วยเหลือเด็ก หรือพระภิกษุสามเณรที่ต้องการความช่วยเหลือเพื่อการศึกษาเป็นส่วนมาก

เดินจากที่ขายตัวไปยังร้านอาหารปักษ์ใต้บริเวณนั้น ร้านสะอาดสะอาด พอ
 เจ้าของร้านเห็นพระผ่านมาบอกให้หนุ่มน้อยที่ทำงานบริการหีบอาหาร นำให้แก่ลูกค้า
 นิมนต์เข้าไปในร้าน เด็กผู้ชายคนนั้นเรียกพระด้วยสำนวนภาคใต้ว่า นิมนต์พี่หลวงมาสิ
 ให้หน่อยว่าจะฉันอะไร ฉันบอกเด็กว่า อะไรก็ได้เอามาเถอะ

เจ้าของร้านบอกว่า นิมนต์เถอะค่ะท่าน ไม่ต้องเกรงใจ

ยิ่งเธอและเขาพูดคืออย่างนี้ ก็ยิ่งเกรงใจจึงเดินไปที่กะละมังอาหารในตู้กระจกแล้ว
 ซึ่ผ่านไปยังผิดใบชะพลูใส่หอยแครงและต้มชุปไก่ใส่ตะไคร้ เพราะสองอย่างนี้อยู่ใกล้
 มือที่สุดพร้อมข้าวเปล่าอีกหนึ่งจาน คิดในใจว่า เขาดีแบบนี้ต้องอุดหนุนเป็นพิเศษ
 ญาติโยมถวายปัจจัยมากก็เพื่อใช้อำนวยความสะดวกในปัจจัยสี่นี้แหละ ญาติโยมตามมา
 ตักบาตรไม่ได้ก็นำปัจจัยมาจ่ายค่าอาหารให้แล้ว

พบคนดีที่ไหนก็ชื่นใจที่นั่น เดี่ยวเดียวหนุ่มน้อยก็นำถาดอาหารพร้อมน้ำมา
 ประเคนด้วยความเรียบร้อย รับแล้วกล่าวคำขอบคุณในความสะดวกที่สองคนได้ถวาย
 ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสและจริงใจ

ฉันเสร็จแล้ว เรียกเจ้าหนุ่มน้อยมาเก็บเงิน แต่หญิงเจ้าของร้านเดินนำหน้า
 หนุ่มน้อยมานั่งลงหน้าโต๊ะอาหาร แล้วพนมมือขึ้นบอกว่า ถวายค่ะ เมื่อทราบเจตนา
 ของเธอแล้ว จึงเชิญให้เธอรับพร ฉันให้พรและกล่าวคำขอบคุณน้ำใจอันงดงามของเธอ
 ทั้งสอง

หญิงเจ้าของร้านอาหารและหนุ่มน้อยคนนี้ก็เป็ญญาติโดยธรรมกันในปัจจุบันทัน
 ค่วน โดยไม่รู้จักว่า เธอและเขาชื่ออะไร แต่ไม่เป็นไรหรอก ขอให้ทราบว่าประทับใจ

ในความดีของเธอและเขายังรักก็แล้วกัน

เดินทางมาขึ้นรถบัสที่จะเดินทางไปหลังสวนเป็นรถปรับอากาศชั้นสองคือมีเพียงเครื่องปรับอากาศเดินทางไม่ร้อนแต่ไม่มีห้องน้ำ เมื่อขึ้นไปนั่งแล้วก็คิดว่าเอาละแม่ไม่มีห้องน้ำก็ทนเอาพอได้ ภารกิจสำคัญของรถคันนี้คือ นำไปสู่จุดหมายปลายทางแน่นอน

แม่น้ำน้ำที่เหลือออกมาจากร้านอาหาร แต่พอพบว่ารถไม่มีห้องน้ำก็คิดขึ้นมา พอรถออกเดินทางก็ส่งใจไปชมความงามของธรรมชาติริมทางจนไม่รู้สึกปวดปัสสาวะแต่อย่างใด นั่งมองสิ่งต่างๆ อย่างเพลิดเพลิน พลันรำพึงในใจว่าเหมเมืองไทยเรานี้ยังอุดมสมบูรณ์เหลือเกิน ประชาชนชาวไทยขยันขันแข็งทั้งผลิตผลผลิตทางการเกษตรและแปรรูปมากมาย ตลอดเส้นทางที่นั่งรถไปร้านค้าผลผลิตทางการเกษตรและผลิตภัณฑ์แปรรูปจากผลผลิตทางการเกษตรมีจำหน่ายมากมายสองข้างทาง โดยสร้างขึ้นมาเป็นกระท่อมเล็กๆ มุงจาก กั้นง่ายๆ ด้วยไม้ไผ่ มีผลิตภัณฑ์ตามท้องถิ่นแขวนไว้ขายกับลูกค้าที่เดินทางสัญจรไปมา

พลางคิดในใจว่าเมื่อเห็นประชาชนขยันขันแข็งในการทำมาหากินอย่างนี้ ไม่เห็นจำเป็นต้องมีรัฐบาลมาบริหารประเทศหรือวางแผนเศรษฐกิจแต่อย่างใด เพราะเศรษฐกิจที่ออกแบบและวางแผนโดยรัฐบาลสร้างความมั่งคั่งให้แก่กลุ่มนักธุรกิจไม่มากนัก แต่ชาวบ้านทั่วไปไม่ได้รับผลอะไรมากนัก ชาวบ้านส่วนใหญ่ล้วนพึ่งตนเองด้วยเศรษฐกิจพอเพียงอยู่แล้ว

รถบัสเดินทางมาถึงอำเภอทับสะแกจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เวลาประมาณ 10.35 น. คนขับรถประกาศว่าให้ผู้โดยสารทานอาหาร เข้าห้องน้ำ เป็นเวลาสิบห้านาที

พอก้าวลงจากรถก็พบผู้หญิงคนหนึ่งมาพนมมือนิมนต์ว่า นิมนต์ทางนี้ค่ะ หลวงพ่อ
 อาตมาก็เดินตามเธอเข้าไปในห้องพักผู้โดยสารที่จัดไว้เป็นพิเศษสำหรับลูกศิษย์รถปรับอากาศชั้นสองจะมาพักรับประทานอาหารเที่ยงก่อนจะเดินทางไปยังจุดหมายปลายทาง
 เธอนิมนต์ให้ที่นั่งที่โต๊ะตัวหนึ่งแยกออกมาจากผู้โดยสารทั่วไป แล้วยกถาดขนาดใหญ่มา
 ประเคนพร้อมด้วยข้าวสุกร้อนๆ อีกหนึ่งโถ

อาตมาพิจารณาอาหารที่เธอนำมาถวายแล้วถามเธอเบาๆ ว่า ทั้งหมดนี้คิดราคา
 เท่าไร

เธอตอบว่า ถวายค่ะ

จึงถามเธอด้วยความอยากรบว่า คนอื่นๆ ที่รับประทานที่นี่ละ คิดหว่าละเท่าไร

เธอบอกว่ากินฟรีค่ะหลวงพ่อ ทางร้านคิดเงินกับบริษัทขนส่งแล้ว ทุกคนรับ
 ประทานได้เต็มที่ ก็งานก็ได้ จึงได้ให้พรเธอสั้นๆ แล้วเธอก็ลาไปทำหน้าที่ดูแลลูกค้า
 ต่อไป

อาหารถาดใหญ่ที่ต้องตั้งคำถามเธอ มีตั้งสามอย่างคือ ไก่ต้มข่า แกงจืดตำลึงใส่
 หมูสับ ผัดเผ็ดหมูถั่วฝักยาว ค่ะเนว่าหากคิดรวมกันทั้งข้าวเปล่าและน้ำไม่ต่ำกว่าร้อยห้า
 สิบบ จึงนึกชื่นชมบริษัทขนส่งว่า ให้บริการลูกค้าเกินคุ้มกับราคาที่จ่ายไป

ฉันข้าวเสร็จแล้วไปเข้าห้องน้ำที่มีเจ้าหน้าที่จัดอยู่ตลอดเวลา จำได้ว่าที่พักรถ
 แห่งนี้ในอดีตครั้งยังเป็นสามเณรก็เคยนั่งรถผ่านมาแวะเข้าห้องน้ำ ส่วนมากเป็นตอน
 กลางคืนไม่เคยได้แวะฉันเพลอย่างนี้

เมื่อเสร็จภารกิจแล้วจึงขึ้นไปนั่งบนรถคู่ผู้โดยสารคนอื่นๆ ซื่อขนมและผลิตภัณฑ์แปรรูปทางการเกษตรนานาชนิด คุณความรู้สึกชื่นชมคนไทยของเราที่ช่างคิด ช่างทำ ช่างผลิตด้วยภูมิปัญญาที่สะสมมาแต่โบราณกาล หากคนไทยยังเดินตามรอยปู่ย่า ตายายด้วยวิถีแห่งเศรษฐกิจพอเพียงที่อยู่กันด้วยความเอื้อเฟื้อ ไม่มีวันที่คนไทยจะทุกข์ยากลำบากเลย เพราะข้าวปลาอาหารที่จะนำมาใส่ปากใส่ท้องไม่ยากเย็นแสนเข็ญอะไรนัก แต่ที่ดิ้นรนอยากร่ำอยากรวยกันทุกวันนี้ก็เพราะต้องการหาเงินไปซื้อเครื่องบำบัดความยากของกิเลสตัณหาทั้งนั้น เลี้ยงปากเลี้ยงท้องไม่ยากเท่าเลี้ยงตัณหาจริงๆ

นั่งรถชมพืชพันธุ์ธัญญาหารไปเรื่อยๆ พลังก็ให้คิดถึงเพลงท่อนหนึ่งที่ว่า บ้านเราแสนสุขใจ ถึงจะอยู่ที่ไหน ไม่สุขใจเหมือนบ้านเรา ฉันได้สัมผัสความรู้สึกอย่างนี้เต็มๆ จนกระทั่งรถบัสปรับอากาศชั้นสองนำมาถึงจุดหมายปลายทาง

แม้สิ่งแวดล้อมต่างๆ จะเปลี่ยนไปมาก แต่ความรู้สึกสุขใจเมื่อก้าวย่างเท้าลงสัมผัสบ้านเกิดยังไม่เปลี่ยนแปลง การเดินทางจากมหานครลอสแอนเจลิสเพื่อกลับมาเยี่ยมญาติพี่น้องที่บ้านเกิดเมืองนอนหลายหมื่น ไมล์ก็สิ้นสุดลงตรงนี้ อำเภอหลังสวน อำเภอที่มีกล้วยเล็บมือนางและผลไม้نانาพันธุ์ให้รับประทานตลอดปี

19 กรกฎาคม 2554

เวลา 11.10 น.

วัดอุโมงค์ ต. สุเทพ อ.เมือง จ. เชียงใหม่

ดร.พระมหาจรรยา สุทธิญาโณ

เจ้าอาวาสวัดลอยฟ้า (Sky temple no boundary)

www.skytemple.org